

stridig, ikke eventuelt skal kunne afgøres af den Domstol, som skal dømme om, om Ministeren har paadraget sig Ansvar eller ej.

Saa er der endnu blot Spørgsmaalet om Forældelse af Strafansvaret, som jeg mener ogsaa bør være Genstand for nærmere Overvejelse. Regeringen har foreslaaet en Overførelse af Straffelovens Forældelsesregler. Men det forekommer mig, at den i og for sig abnorme Regel i Straffeloven, at Straf for Embedsforsøelser ikke forældes, ikke burde bevares i denne Lov.

J. L. Hansen: Det glædede mig at høre, at den ærede sidste Taler ogsaa vil være med til at virke hen til, at vi faa en Ministeransvarlighedslov. Som det er blevet udtalt, have vi jo et Grundlovspaaud om, at Ministrenes Ansvarlighed nærmere skal bestemmes ved Lov. Men trods det have vi i de forløbne Aar ikke kunnet opnaa en saadan Lov. Der har været gjort Tilløb til det flere Gange, men det er ikke lykkedes. Jeg vil nu haabe, at det maa lykkes under den forandrede politiske Situation, navnlig da Regeringen, den højtærede Justitsminister, nu selv har forelagt Forslag til en Ministeransvarlighedslov. Jeg bringer ham min og mine Meningsfællers Tak, fordi der derved aabnes en Udsigt til, at dette Grundlovsbud kan blive opfyldt. Jeg skal ligesom det ærede Medlem ikke komme langt ind paa de enkelte Spørgsmaal, men jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i hans Betragtning af de Bestemmelser, som det særlig vil gælde om, hvilket vel er §§ 7 og 8. Jeg mener, at de her foreslaaede Lovbestemmelser ikke komme i Strid med Grundloven, og jeg mener ogsaa reelt, at det vil være rigtigt og vil blive erkendt, i alt Fald af de fleste af os, at vi, naar vi gaa til en Ministeransvarlighedslov, saa meget som muligt skulle gøre, hvad vi kunne, for at undgaa provisoriske Finanslove og de uheldige Forhold, som de kunne afstedkomme, hvad vi jo have haft Erfaring for. Naar nemlig § 7 foreslaar, at der ikke maa opkræves Statsskat eller afholdes Statsudgift, som ikke har Hjemmel i Grundlovens § 49, og der saa dertil føjes: „naar han dermed har forbundet den Hensigt at unddrage den paagældende Skatteopkrævning eller Udgiftsafholdelse fra Kongens eller Rigsdagens Beslutning eller har handlet med Bevidsthed om, at han ikke vilde kunne faa det paagældende Skatte- eller Udgiftsbeløb bevilget af Kongen og Rigsdagen“

— saa mener jeg, at det er en ganske naturlig Bestemmelse. Jeg mener, at Lovgivningsmagten maa værne om, at der ikke af en Minister afholdes Udgifter paa Trods, altsaa skønt han ved, at han ikke kan faa dem bevilgede, og naar han med Villie har unddraget Kongen og Lovgivningsmagten fra at kunne tage Beslutning derom; i Tilfælde af, at det sker, bør han kunne blive draget til Ansvar derfor. — Ligeledes, naar der i § 8 staar, at der ikke maa udstedes nogen foreløbig Lov, der strider mod Grundlovens udtrykkelige Ord i § 25. Denne Paragraf kan jo give og har givet Anledning til Fortolkning og Uoverensstemmelse, og for at forhindre det nu, da vi skulle have en Ministeransvarlighedslov, tilføjes der, at en saadan Lov ikke maa være af en saadan Beskaffenhed, at Ministrene have vidst eller dog maattet anse det for overvejende sandsynligt, at den ikke kunde ventes stadfæstet eller billiget af Rigsdagen. Det er jo for at forhindre, at der skal kunne udstedes foreløbige Love, som vedkommende Minister ved ere mod Lovgivningsmagtens eller det ene Tings Villie. Nu mener jo det ærede Medlem, at dette Spørgsmaal skal afgøres af Rigsretten. Men derved lægges Tyngdepunktet over i Rigsrettens Haand, og den er jo dog kun en Ret, der er nedsat for at drage Ministrene til Ansvar, hvis de have overtraadt Loven. At lægge i dens Haand at skulle afgøre, hvorvidt Lovgivningsmagten mulig — jeg kan sige — ikke har gjort sin Pligt ved ikke at bevilge et eller andet, vilde være urigtigt; det har Lovgivningsmagten sit eget Ansvar for. Der har Regeringen og Kongen det Mittel at kunne opløse Rigsdagen. Derfor vil det efter min Mening være at lægge for stor Magt og Myndighed i Rigsrettens Haand, om den skulde kunne tvinge Rigsdagen til at give en Lov, som den ikke vil give. Det har vist nok ikke været tilsigtet, og derved vilde aabnes en Mulighed for, at foreløbige Love kunne blive udstedte det ene Aar efter det andet, hvorved man vil komme ind i uheldige Forhold.

Jeg vil saaledes meget anbefale Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse. Men det er selvfølgelig et saa vanskeligt Omraade, og der er saa mange tvivlsomme Spørgsmaal, at jeg er fuldstændig enig i, at der bliver nedsat et Udvalg, for at Forslaget kan blive undergivet en indgaaende Overvejelse og Drøftelse. Jeg anbefaler imidlertid det høje Ting, at vi vedtage Lovforslaget nogenlunde i den foreliggende